

tin prenočišča siroti z nagimi in bosimi otroci; dà, še celó sumniči jo nepoštenja. S tužnim srcem in objokanimi očmi zapusti bogatinovo hižo in gre k njegove-mu sosedu Rekarju.

Rekar in njegova žena bila sta pošteni duši. Še celó mački se nijsta upala zameriti, kakor ljudje pravijo, in da si tudi sta imela v svojej starej bajti polhen koš otrok in sta živela dosti siromašno, vendar sta rada pomagala vsacemu siro-maku, kolikor sta premogla. Pri Rekarjevih nij bilo treba siroti dolgo svojih rev in težav razkladati, da jo Rekar pomiluje in jej dá prenočišče. Ker je bilo že hladno jesensko vreme, zakurila je Rékarica peč, da se ubožci posušé in ogre-jejo; potlej prinese večerjo in pokliče tudi siroto z otroci, da naj gredó k mizi ter se naj malo okrepčajo. V tem da so večerjali in je sirota pripovedovala, kako jo je prevzetni Berdić surovo iz hiže zapodil, bliskalo je zunaj in germelo; a dež je nalival, kakor bi se bili oblaki utergali. Na enkrat se zabliška kakor bi bilo vse v ognji. Pri Rekarjevih se vsi pokrižajo po običaju našega naroda, da bi jih Bog obvaroval vsake nesreče. V tem strašno zagermi ter trešči nekam v bližino. Kmalu se sliši od sosedovih sim strašna krika in vika. Rekarjevi vsi hité vèn pogledat, kaj je; ali kaj vidijo? Berdićeva hiža je vsa v plamenu, — treščilo je vanjo. In glej, kakor nalašč, začel je dež ponehovati; a sosed Berdić je imel pod streho vse polno masti in drugih takih reči, ki rade goré. Pogorela mu je vsa hiža in tudi vsi novci, ki je je imel v papirjih gori pod streho skrite, bojé se, da bi mu jih kedó ne ukradel, namesto da bi je bil posodil poštenim ljudem, ki so bili v potrebi in so ga prišli prosit zanje. Ostalo mu je samo golo zidovje.

Berdić je moral zdaj ravno tako od hiže do hiže pomoči tujih ljudi iskati, kakor óna sirota, katero je on onako nečloveško od sebe pognal. Ali kako težko mu je dejalo, ko so mu ljudje oponašali njegovo prevzetnost in terdoserčnost.

Kdor ubožce proč podí,
Bog ga tudi zapusti.

(„Pučki prijatelj.“)

Bog te večkrat pozdravlja, a ti se mu ne zahvališ.

Kedar te ljubo solnce zjutraj k novemu življenju in k novemu delu budí, pozdravlja te ljubi Bog in ti kliče: „Dobro jutro!“ — Kedar si zvečer tvoje trudno teló počitka želí ter se vležeš v mehko posteljico, zopet te pozdravlja ljubi Bog in ti kliče: „Lehko noč!“ — Kedar se vsedeš za mizo, da bi se okrepčal z dobrimi jedmi, ki ti jih je pripravila tvoja dobra mati, kliče ti Bog: „Na zdravje!“ — Kedar še o pravem času vidiš nevarnost, v katerej si, opominja te Bog in ti kliče: „Dete, čuvaj se! še je čas, da se verneš.“ — Kedar se spom-ladi sprehajaš po vertovih in zelenih livadah ter se veseliš prijetne vonjave cvetic in krasnega petja drobnih tičic, povsod te pozdravlja ljubi Bog in ti pravi: „Dobro došel, ljubček moj, v naravo, ki sem jo ustvaril tebi v veselje!“ — In ako greš mimo odpertega groba na pokopališči, pa te strah in grôza pretresa, kliče ti Bog: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ — Glej, ljubi moj, tako te Bog povsod pozdravlja, in ti mu nič ne odgovoriš in se mu tudi ne zahvališ!

T.